Posolstvo Svätého Otca Leva XIV.
na 41. svetový deň mládeže

22. november 2026 – 3. až 8. august 2027

***„Dúfajte, ja som premohol svet!“* (*Jn* 16, 33)**

Drahí mladí,

chcel by som sa týmto posolstvom priblížiť ku každému z vás a predovšetkým poďakovať Bohu za dar, ktorým ste pre Cirkev a pre spoločnosť. On vás pozná, miluje vás a sprevádza vás na vašej životnej ceste. Jeho Duch vzbudzuje vo vás všetkých, hoci ste takí rôzni a roztrúsení po celom svete, rovnakú túžbu po vznešených a trvalých veciach a podnecuje vás hľadať slobodu a pravdu. Od Boha pochádza vaša túžba milovať a byť milovaní, ako aj nádej, ktorú Duch Svätý vzbudzuje vo vašich srdciach: nádej, ktorá sa môže stať svetlom aj pre ostatných. Za to všetko ďakujem Pánovi.

Pripravujeme sa na slávenie 41. svetového dňa mládeže v miestnych cirkvách, ktoré sa bude konať 22. novembra, na sviatok nášho Pána Ježiša Krista, Kráľa vesmíru. Už teraz sa tešíme aj na naše medzinárodné stretnutie v Soule v auguste 2027. V rámci prípravy na tieto udalosti by som vám chcel zveriť do pozornosti Ježišove slová: *„Dúfajte, ja som premohol svet!“* (*Jn* 16, 33). Tvoria totiž tému, ktorá nás bude sprevádzať v nasledujúcich mesiacoch, preto sa teraz nad nimi spoločne zamyslime.

Odkiaľ pramení odvaha?

Kristove slová začínajú výzvou k odvahe. Dobre viem, že niekedy v nás, rovnako ako v prvých učeníkoch, môže namiesto odvahy prevládnuť neistota alebo strach. Mnohí z vás nosia v sebe otázky a obavy, ktoré vám ťažia srdce. Možno pociťujete strach z budúcnosti, cítite tlak, že musíte uspieť a pôsobiť dokonale, a ste vystavení stresu z neustáleho porovnávania sa s druhými alebo s nedosiahnuteľnými, umelo vytvorenými vzormi. Možno je pre vás ťažké spoznať a prijať, kto vlastne ste, pod vplyvom obrazov vytvorených sociálnymi médiami. Cítite potrebu úprimnej náklonnosti, lebo hoci technológia môže napodobniť empatiu, nedokáže nahradiť skutočnú ľudskú blízkosť. Niektorí z vás vedia, čo je osamelosť, sklamanie alebo strach, že nie ste dosť dobrí.

Preto ste sa možno niekedy aj vy cítili ako Ježišovi učeníci na malej loďke, ktorá sa v noci plaví cez jazero. Vietor zosilnieva, vlny sa dvíhajú a breh mizne v tme. V podobných situáciách zaznieva v evanjeliu výzva k odvahe. Ježiš ide svojim učeníkom v ústrety a hovorí im: *„To som ja, nebojte sa!“* (*Jn* 6, 20). Práve túto istotu chcem vložiť do vašich sŕdc: ešte skôr, než začnete hľadať Krista, on už kráča po rozbúrených vodách života a hľadá vás. Kresťanská odvaha nevychádza v prvom rade z našej sily: vychádza z jeho prítomnosti.

Ježišov život určite nebol bez búrok a ani nám to nesľubuje. No nijaká temnota a nijaké utrpenie nie sú silnejšie ako jeho láska. On vás nikdy neopustí. Pozýva vás k priateľstvu s ním a k tomu, aby ste mu zverili svoju cestu i cestu vašich spoločenstiev. Dovoľte teda Ježišovi Kristovi, ktorý vás hľadá, aby vás stretol a zverte mu svoju cestu, osobnú i spoločnú. V srdci pocítite, ako vo vás rastie nová odvaha, ktorá nemizne.

Víťazstvo nad svetom

Pán Ježiš, ktorý vyšiel v ústrety svojim učeníkom kráčajúc po vode, teraz oslovuje nás: *„Dúfajte, ja som premohol svet!“* (*Jn* 16, 33). Prijmite tieto slová ako prísľub adresovaný osobne každému z vás aj vašim bratom a sestrám, s ktorými na tejto ceste kráčate. Ešte skôr než výzvou, sú tieto slová darom. Kristus nehovorí: „Vy premôžete svet.“ Hovorí: „Ja som premohol svet.“ Vieme, že pod pojmom „svet“ sa v tomto evanjeliovom úryvku nemyslí stvorený a Bohom milovaný vesmír, určený na spásu, ale *svet tmy* (porov. *Ef* 6, 12), teda tá tajomná skutočnosť, prítomná aj v srdci každého človeka, ktorá odporuje Bohu a stavia sa proti nemu. Ježiš – a len on sám – svojou smrťou a zmŕtvychvstaním zvíťazil nad touto temnou skutočnosťou a opäť otvoril ľudstvu cestu k Bohu, šťastiu, spravodlivosti a mieru.

Takto pochopíme ďalšie aspekty odvahy, ku ktorej vás Ježiš vyzýva. Nepramení totiž z vašich predsavzatí, ani z pevnosti vášho charakteru. Pramení z dôvery v toho, ktorý vás predchádza; pramení z viery v Ježiša Krista. Ak si uvedomíme, že Kristus premohol svet tým, že ho miloval, pochopíme, že kresťanská odvaha nie je odvahou „proti“ niečomu alebo niekomu, ale je odvahou „za“: za život, za pravdu, za slobodu, za spravodlivosť.

S odvahou, ktorú nám dáva Kristus, sa potom môžeme novým pohľadom obrátiť k svetu, ktorý Boh tak veľmi miloval (porov. *Jn* 3, 16). Aj nám je zverená, hoci len malá úloha v tom, aby sme prešli zo „sveta tmy“ do „spaseného sveta“. Kristus vás nevolá, aby ste utekali z tohto sveta, ale aby ste naň hľadeli jeho pohľadom a dotkli sa ho jeho láskou, ktorá všetko uzdravuje. Nech vás táto skutočnosť zasiahne a pohne! Ježiš nemiloval svet zdiaľky. Plne vstúpil do našej reality a ponížil sa až na kríž (porov. *Flp* 2, 7 – 8). Zakúsil radosť a priateľstvo, ale aj námahu, odmietnutie, osamelosť a utrpenie bez toho, aby si zatvoril srdce.

Vy tiež žijete vo svete, ktorý bol stvorený ako dobrý, ale je zranený. Je plný možností, ale poznačený nespravodlivosťou, napätiami a strachom. Mnohí túžia po mieri, ale stretávajú sa s násilím. Mnohí túžia po spoločenstve, ale zažívajú osamelosť. Uprostred týchto protikladov sú kresťania povolaní nasledovať Krista v jeho vľúdnej odvahe: odvahe byť milujúci, keď sa tvrdosť zdá ľahšia a účinnejšia; odvahe hľadať mier, keď sa konflikt zdá výhodnejší; odvahe zachovávať nádej, keď sa cynizmus javí presvedčivejší.

Víťazstvo lásky, ktorá sa daruje

Keď počujeme hovoriť o „víťazstve“, niektorí si môžu myslieť, že ide o to byť silnejšími ako ostatní, presadiť sa alebo neustále dokazovať svoju hodnotu. Ale to sú víťazstvá, ktoré ponúka súčasná mentalita, víťazstvá sveta bez Boha. Ak sa pozrieme na Ježiša, objavíme iný druh víťazstva. Svätý Pavol hovorí, že Kristus, hoci mal božskú prirodzenosť, zriekol sa seba samého a vzal si prirodzenosť sluhu (porov. *Flp* 2, 6 – 7). Boží Syn sa ponížil, lebo jeho láska je slobodná, on nepotrebuje nič dokazovať, ani nič pre seba zaisťovať. Tým, že sa ponížil, nestratil svoju dôstojnosť, ale odhalil veľkosť a hĺbku svojho božského Srdca, schopného darovať život tým, ktorí boli mŕtvi. Jeho víťazstvo je víťazstvom lásky, ktorá sa nezištne daruje.

Drahí mladí, skutočné víťazstvo nespočíva v presadení sa, ale v sebadarovaní. Keď budete nasledovať cestu, ktorú nám otvoril Ježiš Kristus ani vy sa nemusíte snažiť presadiť, ani neustále dokazovať, akú máte hodnotu, pôsobiť dokonale alebo skrývať svoje slabosti, pochybnosti či obmedzenia. Majte odvahu byť úprimní pred Bohom aj pred ostatnými. Vaša dôstojnosť nevychádza z obrazu, ktorý si o sebe dokážete vytvoriť. Ste vzácni, lebo ste stvorení na Boží obraz. On vás pozná a miluje. Zistíme, kým skutočne sme, keď zistíme, že naše srdce

bolo stvorené pre Boha, aby sme ho milovali a v ňom milovali našich bratov a sestry. V nás totiž existuje túžba darovať sa, obetovať sa pre šťastie a dobro druhých. To je sloboda, ktorú vám Kristus ponúka: prekonať výlučnú starostlivosť o seba samých a otvoriť sa veľkodušnej tvorivosti lásky.

Odvaha pokory

Kristovo poníženie z lásky k nám nekončí na kríži: Otec vzkriesil Syna a povýšil ho nad všetky stvorenia (porov. *Flp* 2, 9 – 11). Všimnime si, že zmŕtvychvstanie nie je aktom sebapovýšenia, je to dar od Otca a jeho Svätého Ducha. Objavujeme tu ďalší aspekt odvahy: odvahu prijímať. Mohli by sme to nazvať odvahou pokory. Byť Ježišovými priateľmi znamená stále viac sa mu podobať aj v tomto.

Určitá mentalita nám nahovára, aby sme všetko robili sami, aby sme na sebe pracovali a neustále sa zlepšovali; aby sme si vybudovali silnejšiu osobnosť a charakter, ale nakoniec to v nás môže vyvolať presvedčenie, že sme spasiteľmi seba samých. Evanjelium nám ponúka inú cestu rastu: nezachraňovať sa sami, ale nechať sa zachrániť Ježišom Kristom. Tu je potrebná odvaha prijať pomoc od druhých, uznať svoje obmedzenia, zastaviť sa, počúvať a zveriť svoj život Bohu.

Drahí mladí, keď otvoríte svoje srdce Kristovi, nestratíte seba samých, naopak, hlbšie objavíte, kým ste v Božích očiach, a spoznáte sami seba, ako vás vidí on. Obráťte sa preto do hĺbky svojho srdca: nezablúdite, lebo práve tam na vás čaká Boh. Nechajte sa ním zachrániť, nechajte, aby jeho Láska – Duch Svätý – formovala váš život a aby Ježiš prebýval vo vás, vo vašich rozhodnutiach. Keď sa tak stane, všetko sa obnoví aj v každodenných situáciách: vo vernosti priateľom, v úcte k tým, ktorí myslia inak ako vy, v starostlivosti o tých, ktorí sú osamelí, v blízkosti najslabším a aj v tom, ako sa správate v digitálnom svete. Láska všetko premieňa. Pre mnohých je láska prejavom slabosti, Kristus nám však ukazuje, že je zdrojom slobody a sily.

Vzkriesený Kristus vám vychádza v ústrety so svojím pokojom

Večer v deň zmŕtvychvstania, keď už svetlo Veľkej noci vstúpilo do sveta, boli učeníci stále v večeradle za zatvorenými dverami, naplnení strachom. Hoci viera okamžite nerozptýli temnotu, nenechá nás v nej samých. Ježiš, Víťaz, nečaká, kým učeníci prekonajú strach alebo otvoria dvere. Prichádza medzi nich a jeho prvé slová sú: *„Pokoj vám!“* (*Jn* 20, 19). Opustili ho. Jeden z nich ho zradil, iný zaprel. On im daruje svoj pokoj.

Možno aj vo vašich srdciach a v spoločenstvách, ku ktorým patríte, sú dvere, ktoré zostávajú v dôsledku sklamaní, rán, zášti a pocitov viny zatvorené. Kristus prichádza, aby vám daroval svoj pokoj a zmieril vás navzájom. Kresťanská odvaha pramení z prítomnosti vzkrieseného Pána, ktorý odpúšťa a posiela. Dar jeho pokoja nám vlieva odvahu, ktorú svet nemôže dať: odvahu, v ktorej strach, napriek ranám, už nemá posledné slovo.

Otvorte svoje srdcia Kristovi

Keď sa stretneme v Soule, osobitným spôsobom zažijete krásu univerzálnej Cirkvi a veľkorysé prijatie kórejskej Cirkvi. Mladí ľudia z rôznych krajín, hovoriaci rôznymi jazykmi a pochádzajúci z rôznych kultúr sa zídu zjednotení v Kristovi. V Eucharistii, pri krížovej ceste, v katechézach, pri sláveniach a na mnohých stretnutiach počas týchto dní opäť zažijete, že evanjelium prekonáva všetky hranice a oslovuje každý národ. Nech sa tieto dni stanú

skutočným stretnutím s Ježišom Kristom, chvíľou, v ktorej mu zveríte svoj život. Preto sa zrodili svetové dni mládeže. Naša púť už začala. Nepripravujte si na cestu do Soulu len praktické veci: pripravte si svoje srdce!

Prineste Kristovi svoje otázky, svoje rany, ale aj tie rany, ktoré rozdeľujú vašu spoločnosť a stavajú proti sebe vaše krajiny. Prineste mu toto stvorenie, ktoré stoná a trpí, volanie zeme a chudobných, ktoré nás učil počúvať pápež František. Podeľte sa s Ježišom o svoje radosti a nádeje. V tomto zmysle si prisvojím slová, ktorými svätý Ján Pavol II. začal svoj pontifikát: „Nebojte sa! Otvorte, ba dokorán otvorte dvere Kristovi!“ Nečakajte, až budete dokonalí, aby ste sa mu otvorili. On prichádza k vám takým, akí ste. Otvorte Kristovi svoj život. Otvorte Kristovi svoje spoločenstvá. Otvorte cesty, ktoré vás vedú k srdciam ľudí, ktorých stretnete. Vzkriesený Pán, ktorý vošiel cez zatvorené dvere, prichádza aj dnes medzi nás. Preto sa neuspokojte so životom, ktorý zaostáva za tým, čo vám ponúka Kristus. Nechajte sa zjednotiť a premeniť jeho láskou.

Drahí mladí ľudia, veľmi sa teším na stretnutie s vami v Soule. Ale pamätajte: Pán, s ktorým sa tam stretneme, už k vám prichádza. Prijmite jeho prísľub: *„Dúfajte, ja som premohol svet!“* (*Jn* 16, 33) a dovoľte mu sprevádzať vás na tejto ceste.

Každého z vás zverujem materskému príhovoru Blahoslavenej Panny Márie, Matky Cirkvi, aby vás naučila – ako to robila ona sama – otvárať srdce Kristovi, dôverovať jeho slovu a s radosťou prijímať jeho pokoj, aby ste sa oň mohli so všetkými podeliť.

Vo Vatikáne 22. októbra 2026, na liturgickú spomienka sv. Jána Pavla II.

LEV PP. XIV.